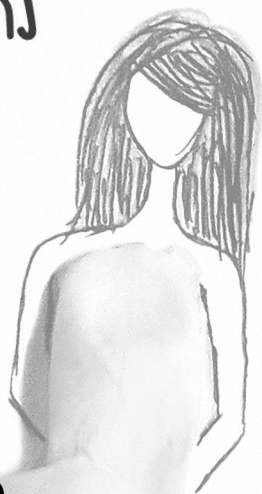

JOKE
REIJNDERS

Alles voor de Catwalk

Leopold / Amsterdam

Eerste druk 2016

© 2016 tekst: Joke Reijnders

Omslagontwerp: Caren Limpens

Omslagbeeld: Getty Images

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6965 6 / NUR 284

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

1

Dit was een grap. Een heel slechte grap bovendien, want bij de meeste mensen is hun gevoel voor humor op maandagochtend nog niet echt top. En daar was dit een goed voorbeeld van.

Ik staarde naar de mail die ik een halfuur geleden had binnengekregen, maar nog niet had kunnen lezen, omdat mevrouw Hoes van geschiedenis altijd heel moeilijk doet als je tijdens haar les je telefoon checkt. Alsof ik dat zou doen! Nou ja, in ieder geval niet tijdens geschiedenis. Geschiedenis is mijn lievelingsvak.

Ik stootte Iris aan, die naast me in de kantine door haar Instafeed scrolde, en hield het scherm van mijn telefoon voor haar neus.

‘Heb jij hier iets mee te maken? “Paul Vanderbilt, Fresh Faces Models”? Is dat weer zo’n “leuk” grapje van je broer?’

Iris’ ogen gleden over de mail die ik zojuist had gekregen. Ik las de mail ook nog een keer, op zoek naar een enorme spelfout (die zou bewijzen dat de mail inderdaad door Max was geschreven), of een andere aanwijzing dat dit een niet-geslaagde grap was.

Paul Vanderbilt <paul@freshfacesmodels.com>
aan mij

Beste Alix,

Als het goed is, hoort dit mailadres bij het account

van @AlixVanGogh op Instagram. Als dat zo is, zou ik je graag een keer spreken. Zou je contact met me willen opnemen?

Met groet,

Paul Vanderbilt
Agent Fresh Faces Models

Iris begon meteen te gillen. De halve aula draaide zich om en staarde ons aan.

‘Hou op!’ siste ik gegeneerd. ‘Iedereen denkt dat er iets met je aan de hand is. Of nog erger: dat er iets met mij aan de hand is.’

‘O mijn god, Alix! Een modellenbureau heeft je gemaild!’ gilde Naomi nu ook, die mee had gelezen.

Nog meer geïnteresseerde blikken.

Ik schudde mijn hoofd naar het publiek, gebaarde dat Iris en Naomi niet helemaal goed bij hun hoofd waren en kroop vervolgens van ellende bijna in mijn telefoon.

‘Dit is v  t, man!’ ging Iris verder, wat zachter nu.

‘Echt niet,’ hield ik vol. ‘Dit is een grap. Hoe weten ze anders mijn mailadres? Max zit hierachter. Geef maar toe.’

‘Een mailadres kun je toch zo op Google vinden?’ zei Naomi. ‘Zo moeilijk is dat niet. En waarom zou Max dit doen?’

‘Omdat hij altijd van dit soort grapjes heeft. Zoals toen met dat blikje cola...’

‘Jajaja,’ hield Iris verdere informatie tegen. ‘Allemaal onzin. Max weet niet eens dat er zoiets bestaat als een modellenbureau. Dus dit komt heus niet van hem.’ Ze tikte wat op haar telefoon en hield die vervolgens voor me. ‘Ja hoor, Fresh Faces

Models bestaat echt. O, kijk, dit is Paul, je toekomstige agent.'

'Wie zegt dat die man mijn agent...' begon ik, maar ik keek toch naar de telefoon van Iris.

Op de website van Fresh Faces Models stelden de werknemers zich voor. Een van hen was Paul, een man met een grote bril en een donkere bos krullen.

'Bel hem!' spoorde Naomi me aan. 'Het is toch hartstikke leuk dat hij wil dat je contact met hem opneemt?'

Maar toen ging de zoemer en ik borg mijn telefoon op in mijn tas. Ook al zou ik willen, dan kon ik 'Paul Vanderbilt van Fresh Faces Models' nu niet eens bellen.

Tegen de tijd dat de volgende pauze begon wist ik het zeker: ik zou níét bellen. Ik had er tijdens aardrijkskunde en wiskunde uitgebreid over nagedacht en mijn redenen op een rijtje gezet. Ten eerste: ik was er nog niet van overtuigd dat het géén grapje was en ik had weinig zin om mezelf onsterfelijk belachelijk te maken door te bellen naar een niet-bestaand modellenbureau. Ten tweede: ik was niet achterlijk. Je las vaak van die verhalen over meisjes die zich wilden inschrijven bij een modellenbureau dat niet bleek te bestaan en een paar honderd euro lichter het pand verlieten, omdat ze wel inschrijfgeld moesten betalen aan dat niet-bestaande bureau. En ten derde: model? Ik? Echt niet. Modellen zijn bloedmooi, lang en zien er zelfs in een vuilniszak nog prachtig uit. Van die drie eigenschappen had ik er maar eentje. Ik ben met mijn 1,77 meter het langste meisje van de klas, maar ik ben bepaald niet bloedmooi en als je mij een vuilniszak zou aantrekken, zou die vuilniszak de blikvanger van de foto zijn – niet ik.

'Je bent hartstikke gek,' vond Iris, toen ik haar mijn besluit had verteld. 'Miljoenen meisjes op de wereld willen model

worden. Jij krijgt de mogelijkheid – en je wilt niet? Als ze mij zo'n mail zouden sturen, dan wist ik het wel. Dan stond ik vanmiddag nog bij Fresh Faces op de stoep.'

'Dat is precies mijn volgende punt: waarom hebben ze mij die mail gestuurd? Dat is toch raar? Hoe komen ze erbij dat ik...'

'Je bent gescout, Alix,' zei Naomi, alsof het de normaalste zaak van de wereld was. 'Soms worden mensen gescout als ze winkelen, of bij een concert. En jij...'

'Ik. Ben. Niet. Gescout!' gilde ik. Waarom drong het nou niet tot hen door? 'Iemand heeft gewoon ergens een fout gemaakt.'

Iris haalde haar schouders op en tikte wat op haar telefoon.

Ik scrolde inmiddels voor de zekerheid door de foto's die ik op Instagram had gezet. Zie je wel? Dat waren gewone foto's. Je zag een paar foto's van mij. Je zag heel veel foto's van Iris en mij, en een paar met Naomi erbij. Je zag een selfie met de Eiffeltoren op de achtergrond. En eentje van mijn handen, met de Amerikaanse vlag op mijn nagels. Maar verder niks bijzonders, echt niet.

'Met wie spreek ik?' hoorde ik Iris naast me zeggen. 'O, goed. U spreekt met Alix van Gogh. Zou ik Paul Vanderbilt even kunnen spreken? Hij heeft me net gemaïld.'

Mijn mond zakte open. Ze zou toch niet echt... Wat een rotstreek!

Voor ik het doorhad, duwde Iris snel haar telefoon in mijn handen.

'Met Paul,' zei een mannenstem.

Ik staarde Iris aan. Een paar woorden stonden klaar om mijn mond te verlaten, maar ze hadden blijkbaar nogal last van drempelvrees.

‘Zeg iets!’ siste Iris.

Ik schraapte mijn keel en gaf de woorden zo een zetje in de goede richting. ‘Eh... dag, u spreekt met Alix van Gogh. Ik eh... ik denk dat ik net een mail van u heb gekregen.’

De volgende ochtend stond Iris bij de fietsenstalling op school op me te wachten.

‘En?’ vroeg ze, terwijl ik mijn fiets op slot zette. ‘Wat zeiden je ouders? Ik appte je gisteren nog, maar je reageerde niet.’

‘Sorry. Ik had mijn telefoon op mijn kamer laten liggen toen ik met mijn ouders aan het praten was over Fresh Faces.’ Ik sjoerde mijn tas van mijn fiets en liep met Iris de fietsenstalling uit.

‘O!’ zei Iris opgewonden. ‘En? Wat zeiden ze?’

‘Ik vertelde dat ze me bij Fresh Faces graag wilden ontmoeten voor een kennismakingsgesprek. Mijn vader vond het wel grappig. Hij zei dat hij altijd al had gezegd dat ik een mooi meisje was.’

‘Aaah, lief!’ vond Iris.

‘Mijn moeder ging meteen bellen. Ze kent mensen die weer mensen kennen die Paul bleken te kennen enzovoort. In ieder geval vonden die mensen Fresh Faces Models en de mensen die er werken hartstikke betrouwbaar. Volgens die mensen die die mensen kennen dus. En toen volgde een “goed gesprek” met mijn moeder. Over de gevaren van het modellenbestaan. Je weet wel: drugs! Anorexia! Enge mannen! En het allerallergerste: slechte cijfers op school!’

Iris grinnikte. ‘Yep. Ik hoor het je moeder zeggen. En toen?’

‘Toen heb ik plechtig beloofd dat ik nooit drugs zou nemen, altijd gezond zou blijven eten en nooit extreem zou afvallen, dat ik met een grote boog om enge mannen heen zou lopen en dat ik nooitnooitnooit mijn schoolwerk zou laten lijden onder mijn modellenwerk. Als dat er ooit van komt.’

‘Dus je mag?’ vroeg Iris ademloos.

‘Ja, ik mag een afspraak maken.’

‘En? Heb je al een afspraak gemaakt?’

‘Eh nee, dat nog niet,’ zei ik.

Iris bleef voor me staan. ‘Alix van Gogh,’ zei ze gedecideerd. ‘Jij gaat nú een mail sturen naar Paul Vanderbilt, anders praat ik vandaag niet meer tegen je.’

‘Ja, maar...’ sputterde ik tegen. ‘Wat móét ik daar? Ik ben toch helemaal niet het type om model te zijn?’

Iris rolde met haar ogen. ‘Je kunt toch in ieder geval even gaan kijken? Daar is niks mis mee. En jij roept altijd dat je alles een keer wilt meemaken.’

‘Maar niet dit soort enge dingen!’ zei ik. ‘Ik wil alles meemaken, als ik er maar niet voor op de foto hoeft. En wat moet ik doen als Paul gillend het pand verlaat als ik binnenkom, omdat ik minder leuk ben dan hij zich had voorgesteld?’

‘Ja, hoor. Dat gaat echt gebeuren,’ zei Iris. Ze lachte. ‘Stuur die mail nou maar. We hebben nog vijf minuten voor Engels begint.’

‘Oké dan,’ zei ik met een zucht. Ik gaf me gewonnen. Natuurlijk kon ik er in ieder geval gaan kijken, daar was niks mis mee. Iris kan de dingen zo simpel voorstellen dat ik me altijd afvraag waarom ik dat zelf niet heb bedacht. Tot ik ’s avonds in bed lig en weer ga piekeren, natuurlijk. Maar zover was het nog niet, dus haalde ik mijn telefoon tevoorschijn en begon te typen.

‘Goed zo,’ zei Iris tevreden, terwijl ze over mijn schouder meelas.

Ik stelde een mailtje op en drukte op ‘Verzenden’. Misschien viel het mee en was het niet zo eng als ik dacht. Of misschien was Paul wel heel druk of was hij alweer vergeten dat ik hem gisteren had gebeld.

Maar Paul Vanderbilt was niet vergeten dat ik hem had gebeld. Binnen twee minuten kreeg ik antwoord terug.

Paul Vanderbilt <paul@freshfacesmodels.com>
aan mij

Beste Alix,

Fijn dat je er met je ouders over gesproken hebt. Zou je morgenmiddag tijd hebben om langs te komen? Je mag je ouders meenemen (of een vriendin), maar dat hoeft niet. Als je ouders geen tijd hebben, kan ik ze altijd even bellen voor een afspraak op een later tijdstip. Grappig dat we wederzijdse kennissen hebben! 😊
Een uur of drie? Lukt dat, of ben je dan nog niet uit?

Met groet,

Paul Vanderbilt
Agent Fresh Faces Models

Iris sprong op en neer. 'O mijn god! Nu is het echt écht! Je wordt een model, Alix! Je wordt beroemd en gaat de hele wereld over vliegen en naar vette feesten en je krijgt dure sieraden en kleren van ontwerpers cadeau.'

Ik schoot in de lach. 'Ja, ik denk inderdaad ook dat dat zal gebeuren. Duh. Echt niet.'

Maar Iris negeerde me. 'Ik ga morgen met je mee,' zei ze. En met een zucht voegde ze eraan toe: 'Ik ben zó jaloers. Ik wil

ook gescout worden! Ik heb altijd al model willen worden.'

'O ja! Je hebt ooit een keer een selfie op Insta gezet en de hashtag "scoutme" gebruikt!'

'Ik heb er nooit wat op gehoord,' zei Iris somber. 'En jij wilt niet, maar wordt wel gescout. Het is oneerlijk verdeeld in deze wereld.'

'Eerst maar eens kijken wat Paul morgen zegt,' zei ik grinnikend.

'Misschien wil hij ons wel allebei!' zei Iris hoopvol.